

Вацлав Дворжак*

Како сам постојао рајни злочинац

“Постати ратни злочинац је у данашњем свету релативно лако. Довољно је да вас тако означи америчка администрација и тај сте. Најближа станица Хаг са својим судовима. Описаћу вам укратко како сам се у тој ситуацији нашао ја.

Моје ратно злочинаштво је почело сасвим ненападно и невинно. Чекао сам дуги ред са интересентима за потпис госпође Олбрајт. Аутограмијада се одржавала на првом спрату палате књига Неолуксор, а ја сам за бившу госпођу државну секретарку владе САД спремио поклон.

Документарни филм *Ошетио Косово* са енглеским титлом, као и пар плаката. Обезбеђење ме је додуше упозорило да госпођа Олбрајт потписује само своју књигу а не неке плакате или фотографије, али са поклоном су ме пустили даље. Заједно са мном су били и моји пријатељи. Са њима сам се управо вратио са путовања по Косову, које је имало за циљ упознавање те српске покрајине.

„Госпођо Олбрајт, донео сам вам на поклон свој филм који сам снимео на Косову.” Испрва осмех бивше министарке спољних послова, почео је полако да се криви у тренутку када сам извадио плакате. На њима су се налазили само фотографски мотиви из последњих ратова на Балкану. Поред стола где су се књиге потписивале нисам био сам. Било нас је петоро а плаката такође пет. Замолио сам госпођу Олбрајт да нам уместо књига потпише остала своја дела којима се прославила на Балкану.

На првом плакату су били мотиви из рата у Босни. Подсетили су нас на то како је америчка администрација у Босну довела џихад, и са Ираном координирала наоружавање и снабдевање 4 000 муџахедина, којима се у то време био управо завршио „посао” у Авганистану. Преко 98 000 мртвих, мржња, као и етнички и верски очишћени простори средње Босне су коначан рачун овог рата. Следећи мотив су биле фотографије посечених српских глава, са којима су људи коман-

* Аутор је потпредседник грађанског удружења „Пријатељи Срба са Косова”, режисер и документариста. (Са чешког превела: Наташа Кивић)

данта Орића играли по Сребреници фудбал, пре него што је град од муслиманских злочинаца ослободила Војска Републике Српске. То што су САД тада стале на страну исламских фундаменталиста, дело је пре свега госпође Олбрајт, господина Клинтона и његове супруге. Тадашњи амерички амбасадор у Београду, на почетку босанског грађанског рата, вршио је притисак на вођу босанских муслимана Изетбеговића да откаже тек потписани Лисабонски споразум (Кутиљеров план), и тако упропасти мир у Босни на неколико дугих крвавих година. То је било дело тадашње америчке дипломатије.

На другом плакату је била приказана операција Олуја. Том приликом је из Хрватске, са својих вековних огњишта било протерано 220 000 Срба. Етничко чишћење огромних размера. Њени организатори до данас нису кажњени, а Срби на своју имовину не могу да се врате. Госпођа Олбрајт је тада, на тлу Организације УН, одвртала пажњу тврдњама о масовним убиствима у Сребреници, махала сателитским снимцима на којима су наводно забележене свеже масовне гробнице. Фотографије су до данас наводно тајне. Можда зато, да се госпођа Олбрајт не би додатно бламирала. На означеним местима наине никакве гробнице нису биле пронађене. Само је у ствари госпођи Олбрајт било потребно да на позорници ОУН, пред светом и америчким бирачима оправда припремано бомбардовање положаја војске босанских Срба, за које су босанске потурице и међународни муслимански авантуристи били кратки. Не заборавимо да је тада Осам бин

Ладен био амерички савезник, и по свету путовао са пасошем муслиманске државе која се управо рађала у Босни и Херцеговини. Антисрпска пропаганда, измишљене масовне егзекуције цивила у Сребреници итд., требало је да одвуку пажњу од припреманог етничког чишћења у Хрватској односно Крајини и Славонији. Оно је почело месец дана након ослобађања Сребренице, под називом Олуја. Операцију је тада стручно припремило и руководило неколико десетина америчких официра, који су од стране владе САД били привремено пензионисани како би могли да ступе у службу приватне ратне фирме. Испланирали су и са хрватском војском извршили геноцидни напад на хрватске Србе. По завршетку овог „доба”, војска Сједињених држава их је опет примила назад на њихове раније функције, у исту платну категорију. На овај начин су режисери тог гнусног чина избегли непријатна питања новинара у Конгресу.

Трећим плакатом смо желели да госпођу Медлин, рођену Корбел подсетимо на њену срамну улогу у агресији против оснивачког члана Организације Уједињених нација – Југославије. Бомбардовање, које је њен пријатељ Хавел назвао „хуманитарним”, значило је не само кршење Повеље ОУН већ и Вашингтонског уговора (Повеље НАТО). Олбрајтова је у функцији министарке спољних послова САД грубо погазила међународно право, што представља тежак међународни злочин. Мртва српска деца, људи погинули у возовима, аутобусима и избегличким колонама за госпођу Олбрајт су представљали „колоте-

ралну штету” њене „хуманитарне” агресије.

На четвртом плакату је приказано отимање две јужне српске области – Косова и Метохије – и поклањање ове територије албанској наркомафији. Једна од фотографија бележи заљубљени поглед госпође Олбрајт упућен Хашиму Тачију, данашњем „косовском премијеру”. Шмекер је, свака част, госпођи Олбрајт се не чудим, али такође је у питању и тражени терориста у међународним размерама, који је основано осумњичен за трговину људским органима отетих и поубијаних становника Косова и Метохије. Тако барем стоји у извештају Дика Мартија који је изнесен у Савету Европе. Госпођа Олбрајт је и тада, 1999. године водила америчку дипломатију а њене дипломате су трагале за било каквим изговором за напад на Југославију. На крају је то био инцидент у Рачаку, догађај инсцениран уз помоћ терористичке организације УЧК. Њу су додуше НАТО окупатори, након заузимања Косова и Метохије, одмах забранили, али њени чланови укључујући командни кадар, заузели су места у влади, парламенту, политичким странкама, војсци, полицији. И тако, у складу са тиме, данас изгледа Косово.

Пре недељу дана сам се са пријатељима вратио са Космета те можемо да реферишемо. Отцепљење Косова, насилно прецртавање европских граница без сагласности држава којих се то тиче, без сагласности ОУН је следећи међународни злочин који би верни читаоци сабраних дела Олбрајтове требало да имају у виду. Уосталом, реците, неће ли се цена њеног потписа повећати сазнањем да потписана, није

само славна дипломаткиња, мила земљакиња и вешта списатељица, већ исто тако и познати ратни злочинац који своје злочине лукаво скрива иза „борбе за људска права и слободу”.

И још пети плакат – трешња на торти.

Госпођа Олбрајт је заједно са братом првог именованог протектора окупираниог Косова др Кушнера, основала компанију ИПКО. Нечасним методама, уз помоћ бивших чланова УЧК, елеминисали су са тендера конкуренцију, формирали мрежу мобилне телефоније на Косову, а пре него што су фирму продали, косовској полицији су наложили да уништи другу конкурентску фирму мобилне телефоније како би подigli цену своје фирме. Добит за Олбрајт Груп је према албанским новинама Коха Диторе износила 200 милиона долара, за госпођу Олбрајт добит 5 % од те цене. Сасвим лепа награда за ноторно кршење међународног права и ратно хушкање.

Реакција госпође Олбрајт на наше плакате сама по себи довољно говори. Уместо дипломаткиње, у њој је победила друга Олбрајтова. Наше плакате је почела да кида и цепа. Хистерични крик „get out, get out...” одјекивао је у занемелој сали књижаре Неолуксор. Даље се само сећам грубог напада обезбеђења палате књига, гурање, током кога су млади људи који су стајали поред добацивали „крвава бабо”; увереде на адресу мог скоро слепог пријатеља који ме је пратио; фотографкињу је обезбеђење оборило на земљу ... Вика „Без фотографисања! Без снимања!” У том тренутку су ми попустили нерви, извињавам се, али нисам дипломата, и почасио сам бившу госпођу државну секретарку владе САД

титулом, коју сам о њој много пута чуо у Србији, на Косову, Македонији, Републици Српској, Црној Гори: „Балканска касапкиња”.

Госпођа Корбел Олбрајт, некада наводно узор дипломатског шарма, опет је повисила глас. Викала је на мене и моје пријатеље. „Ви сте ратни злочинци! Ви сте ратни злочинци!” Тако се то десило. Онај на кога би некада госпођа Олбрајт показала прстом, био је

крив. Одвезли би га у Хаг (ICTY), у смешно вођеним процесима би био осуђен, и готова ствар. Тако је прошло већ неколико десетина српских официра и генерала.

Драги читаоци, молим вас немојте се чудити што сада заједно са мојим колегама из нашег удружења Пријатељи Срба са Косова, са стрепњом очекујем да из Хага дођу по нас – ратне злочинце. ...”

Кумановска битка